

ÜZENET

A PRÁGAI REFORMÁTUS MISSZIÓI GYÜLEKEZET
HETILAPJA – V. ÉVFOLYAM – 49. SZÁM, 2012. DEC. 23.

Szeretett testvéreim az Úr Jézus Krisztusban!

Nem éppen adventi Igét hallottunk. Még kevésbé illik a tipikusan adventi ézsaiási Igéhez. Mégis van egy közös vonásuk: várakozás a változásra, a jóra való fordulásra. Az egész adventi időszaknak egy fő öröme van: hogy a meg-

történnie életünkben, hogy végre boldogok legyünk, de alig akadunk olyanokra, akik az Istennel való találkozáshoz kötik alapvető reménységüket. Pedig az elhangzott Ige és az imént énekelt 40. zsoltár elénkbe tárja, hogy az a várva-várt jóra és öröme forduló változás csak akkor következik be, amikor Istent várjuk, kívánjuk, hogy belépjen életünkbe

„A nép, amely sötétségben jár, nagy világosságot lát. A halál árnyékának földjén lakókra világosság ragyog. Te megszorítod a népet, nagy örömet szerzel neki. Úgy örülnek színed előtt, mint aratáskor szoktak örülni; ahogyan vigadnak, ha zsákmányt osztanak. Mert terhes igáját, a hátát verő botot, sanyargatójának vesszejét összetöröd, mint Midján napján. Mert minden dübörögve menetelő csizma és véráztatta köpönyeg elég, és tűz martaléka lesz. Mert egy gyermek születik nekünk, fiú adatik nekünk. Az uralom az ő vállán lesz, és így fogják nevezni: Csodálatos Tanácsos, Erős Isten, Örökkévaló Atya, Békesség Fejedelme! Uralma növekedésének és a békének nem lesz vége a Dávid trónján és országában, mert megerősíti és megszilárdítja törvénnyel és igazsággal mostantól fogva mindörökké. A Seregek Urának féltő szeretete viszi véghez ezt!” Ézs 9,1-7

„... és ott három napig nem látott, nem evett, és nem ivott.”

Olvasandó: ApCsel 9,1-20

terhelt, megpróbált ember várhatja a jót, a kedvező változást - és mondjuk ki őszintén, közölünk vajon ki ne kívánná ezt. A jó hír az, hogy ez ránk is vonatkozik. Mi is sok mindenre várunk, sok mindent kívánunk. Feltehetjük azonban a kérdést, hogy a legfontosabbra, Istenre, vajon ki vár? Legtöbbünknek vannak konkrét elképzelései, minek is kellene

és ki is várjuk azt. Értelmesebb várakozásról nem szól. Ez a gondolat eléggé elvont ahhoz, hogy erre gyakorlatilag építsünk, de sorsdöntő hiba lenne nem igyekezni kipróbálni ezt. Hiszen a születendő gyermekről szóló ézsaiási prófécia sem nyújt konkrétabb információt, a zsidók mégis évszázadokon át merítették belőle messiási reménységüket. Így

hát bizonyosak lehetünk abban, hogy ha tényleg valami változásra várunk életünkben, először Istenre kell várni és a Vele való találkozást kívánni. Úgy mint Pál apostol is...

I. PÁL „VÁRAKOZÁSA”

Az elején bizonyos értelemben Pál is várákozott... Várta, hogy beteljesíti küldetését és felszámol a keresztyénekkel. Elvárta, hogy Isten áldását adja neki erre. Csak azt nem várta, hogy útja 180 fokos fordulatot vesz... Mert az Úr nem csak akkor és úgy cselekszik, amikor és ahogyan azt várjuk, de gyakran váratlanul és másképp. Pál úgy volt ezzel, mint mi. Kiszabjuk magunknak az utat, az irányt, célokat, saját igazságot, szemléletet alkotunk magunknak, és csodálkozunk, hogy az Úr nem osztja elképzeléseinket és nincs jelen abban, amit teszünk. Valljuk be, sokaknak ez nem is hiányzik. Pál kegyes ember volt, ezért ő tipikus példa lehet arra, hogyan lehet kegyes életet élni Isten nélkül... Számptalan keresztyén ilyen életet él, sajnos. A Pállal együtt utazó, feltételezem, hasonlóan kegyes emberek (különben nem vállaltak volna ilyen jellegű küldetését), hasonló cipőben jártak: hallották a hangot, de nem láttak semmit és lehet, hogy azt a hangot nem is értették, úgy mint sokan, akik hallják az Igét, de nem látják mögötte Istent és nem értik... Ezért vallom, hogy a legnagyobb csoda, amely életünkben történhet, az az, amikor meglátjuk, meghalljuk és megértjük Istent, mert lelki korlátoltságunknak köszönhetően ez ritkán történik meg, és hajlamosak vagyunk ezt alábecsülni. De

ha megtörténik, egész életre szóló erős és meghatározó élmény ez, amely után eltűnnek életünk kérdő- és felkiáltójelei.

II. PÁL VAKSÁGA

Pál életéből eltűnt a felkiáltójel, a Krisztus iránti gyűlölet. De egy kérdőjellel még meg kellett küzdenie: mire választotta őt az Úr. Erre a válaszra vak állapotában várt. Vaksága nem büntetés volt, hanem üzenet. Arról, hogy mindaddig mindent rosszul látott. Saját céljait látta, saját presztizsét. Mintha ráillett volna Jézusnak a farizeusokhoz intézett szemrehányása: „Ha vakok volnátok, nem lenne bűnötök. Mivel azonban most is mondjátok: látunk, megmarad a bűnötök.” (Jn 9,41) Jézus tehát kiszabadította Pált a bűnből, elvéve tőle a régi látást, új látást készítve a számára. Nehezen hagyják magukat az emberek saját hibáik felől meggyőzni. Ezért Jézus sokszor furcsa eszközöket használ, amelyek nem mindig tetszenek nekünk, de ha kivárjuk a végét, meglátjuk, hogy van eredménye.

III. RÁUTALTSÁG, FELTÉTLEN BIZALOM

Pál vakságának másik nagy eredménye az volt, hogy megtanult nem csak a saját erejében bízni. Barátai kezére kellett támaszkodnia, hogy sikeresen célba érjen. Ezt tapasztalta meg egész élete során, amikor legjobb barátja, Jézus kezébe kapaszkodott. Megtanulta, hogy megéri feltétlen bizalommal támaszkodni Jézus vezetésére, ezért sok veszélyes helyzetben nem vesztette el a fejét és minden-

ből látott kiutat, amit sok keresztyénről - akik problémákat látván, saját csekély erőiket felmérve hamar elcsüggednek - sajnos nem mondhatunk el.

IV. VÁRAKOZÁS

Pál vakságának további áldása az volt, hogy ki tudta használni a kedvezőtlen állapotot arra, hogy Istenhez közeledjen és nyomorult állapotában Őt várja. Mi leginkább ellenkezőleg cselekszünk: zúgolódnunk, emberi eszközökkel igyekszünk segíteni magunkon, másokat vádolunk. De becses kivétel az, aki először Istenhez fordul és Őt várja. Amint énekeltek: Várván vártam az Urat és íme hozzám fordula...

Pál testi vakságának áldása nem utolsó sorban az volt, hogy élesedett a lelki látása. Látomásokat látott. Áthatolt Isten világába, ami kevesekkel történik, mert olykor kevés az ez iránti vágy. Mert körülszorítva azzal, amit realitásnak nevezünk, valahogyan nem tanultunk meg magasabb célokat kívánni és várni. Pedig Pál azt mondja: „Törekedjete magasabb lelki ajándékokra.” (1Kor 12,31) Ezek után már tudjuk, miről beszél...

V. EREDMÉNY, KÖVETKEZMÉNY

Isten és az új élet boldog megtalálásának a történetét – úgy tűnik – mintha kicsit keserítene a befejezés. Az amerikai happy end-es filmekben Pál boldogan élne új életét, amíg csak imádságra kulcsolt kézzel örökre be nem hunyna a szemét. Sok keresztyénnek az az elképzelése, hogy az Úrhoz való fordulás egy

élettörténet happy end-je és a második részben a kényelmes biztonság állapota vagy euforikus lelkesedés következik be. De sokszor nem így van, amint Pállal sem volt így. A boldog megtérés után következett a kijózanodás. Látomásában Pál látta gyógyulását és várta azt. De valószínűleg nem várhatta azt az kijelentést, hogy Jézus nevéért sokat kell majd szenvednie. Valóban kiábrándító, ha ilyen csodás élmény után ilyen hideg zuhany jön. Hát erről szólna az ádvent, hogy Istentől jövő jóra való fordulásra várunk és azzal együtt jön az a hír is, hogy szenvedni fogunk? Miért nem számíthatunk arra, hogy az Istenre való várakozás úgy fejeződik be, mint Jób esetében, aki végül meggyógyult, még jobban meggazdagodott és megszaporodott? Nem ez az Istenre való várakozásnak a lényege?

Csak hogy Isten nem akar minket kiszakítani a valóságból, amely mást, mint szenvedést nemigen tud nyújtani. Isten ad mennyei élményeket, ad új látást és visszahelyez minket a földre, hogy azokat hasznosítsuk. Ha állandóan úgymond a „mennyekben járnánk”, mi haszna lenne ebből a világnak, amely nem értene minket és amúgyis ellenszenvvel tekint erre? Ha viszont állandóan úgymond „földhöz ragadtan” élünk, mi haszna lenne abból nekünk, amikor mi sem értenék Istent és végül leragadnánk a reménység nélküli lelki magányba. Ha eddig nem volt részünk lelki élményben, lehet, hogy az azért van, mert kevés bennünk a készség annak hasznosítására. Pedig mi attól vagyunk keresztyének, hogy Isten kapocsként használjon minket Közte és azok között, akiknek

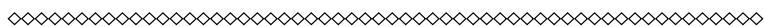
szükségük van Rá. És ez szenvedéssel jár, mert nehéz dolog mindenkit szeretni, de ne feledjük: leginkább azoknak van legnagyobb szükségük a szeretetre, akiket nehezünkre esik szeretni. Pál megértette és nem tiltakozva elfogadta ezt, és lehet, hogy nem az előbb említett forгатókönyv szerint halt meg, de minden bizonnyal úgy halt meg, hogy élete teljes volt.

IV. JÉZUS

Ugyanúgy mint a mi legnagyobb példaképünk és Urunk: Jézus Krisztus. Hol lennénk szenvedése és keresztye nélkül? Milyen lenne a mi bölcsességünk, kegyességünk, ha nem tanulnánk a farizeusi „igazságokkal” konfrontáló példázataiból? Honnan tudnánk, hogy a szenvedés győzelmes kicsúcsosodáshoz vezet? Honnan tudnánk, hogy az általunk tanúsított szeretet és megbocsátás halálunk után is meg tudja változtatni emberek életét, jellemét? Honnan vennénk a bizonyosságot, hogy Isten a gecsemáné-kerti gyötrelmekben vigasztal és bátorít? Az ádventben Őt, Jézust várjuk. Ha pedig Őt várjuk, akkor várjunk Vele együtt mindent, amit magával hoz: nem kizárva a másokért szeretetből elviselt szenvedést sem. Elképzeltethetlen az, ha Jézust várjuk és Ő eljön, hogy

nem változik meg valami életünkben. Ha Jézust várjuk, számolnunk kell az- zal, hogy lesz szava hozzánk, hogy lesz számunkra kiszabott feladata, hogy ak- tivitásra fog indítani. De ugyanakkor lesznek meggyógyult és megvigasztalt szívek, lesz önfelfedezés, lesz békesség, lesz új látás, amely segít minket a szen- vedésben szolgálatot látni, ellenszen- ves emberekben felebarátokat, fárasztó munkában az eredményt, problémákban megoldást. Nem szükséges csalódottan tekinteni az egyre romlottab világra és fölösleges keresni benne Jézus királyi rendjét. Hiábavalóság várni arra, hogy valamilyen kormány aranyidőszakot hoz nekünk. Krisztus megtehetette volna ezt már akkor földi élete alatt, de Ő lát- ta, hogy fontosabb dolog egyen-egyen- ként dolgozni az emberi szívekkel és onnan kezdeni. És ezért kész volt életét is odaadni. Ezért úgy gondolom, hogy az ádvent minden külső szépségével, hangulatával olyan lelki felkészülés kell hogy legyen, amelyben elsősorban az Istennel való találkozást várjuk, ezt az új látást, hogy azután minden, amit meg szeretnénk változtatni, meg is változ- zon. **Ámen!**

*(Elhangzott 2012. december 16-án.
Az Igét Š. A. hirdette.)*

„TÖREKEDJETEK MAGASABB LELKI AJÁNDÉKOKRA.”

1 KOR 12,31

A pláza, az üzlet azt kínálja, hogy a világot a csillogásban találjuk meg, de a hit és reménység ereje önmagunkban keresendő...

MÉLTÓSÁGGAL BÍZNI AZ ELJÖVENDŐ JÓBAN

Miklósi Péter interjúja Fazekas Lászlóval, a Szlovákiai Református Keresztyén Egyház püspökével

Nagyon leegyszerűsítve, az advent heteiben, talán elég volna pusztán azt kérdezni: miért karácsony a karácsony? Egyszerűen beleszülettünk, hogy karácsony az ünnep neve, hogy ilyenkor együtt a család, ajándékokat adunk és kapunk, a hívő ember éjjeli misére, a másnapi ünnepi istentiszteletre megy...

Szinte gépiesen elfogadjuk, hogy az ünnepnek ez a rendje. De valóban csak ennyi? Nos, a mélyebbre pillantás érdekében elég akár Márai Sándort idézni: „Az ünnep a különbözőség. Az ünnep a mély és varázsos rendhagyás. Az ünnep az élet rangja, felsőbb értelme. Készülj föl reá, testben és lélekben.” A magyar irodalom kassai születésű, meghatározó alakjának eme megszívlelendő üzenetében pedig ott rejlik a karácsony előtti kérdés is: vajon épp az alapvető keresztény értékek, a szolidaritás és a humánus tekintetében sikerül-e kitakarítani a lelkünket az ünnepekre? És mert e kérdés nemcsak önvizsgálatot, hanem párbeszédet is invokál, a riporter faggatódzásának színtere a Szlovákiai Református Keresztyén Egyház püspöki hivatala. Fazekas László püspök a dolgozószobájában fogad.

Püspök úr, nyilván nemcsak számomra kézenfekvő meglátás, hogy az élet kiszámíthatatlan helyzetekben a hitében

meggyőződéssel élő ember látnivalóan ugyanúgy tud elbukni, ahogyan a nem hívő. Különösen karácsony táján izgalmas hát a kérdés: miben rejlik annak titka, hogy a keresztyénség/kereszténység ne szimpla moralizálás legyen?

Ez olyan kérdés, ami engem mindig feszít, mert a háttérben valóban ott a komoly etikai dilemma, hogy miért nem az év minden napján, miért csupán ebben a pár napban mutatja meg az ember a szebbik énjét? Nos, én úgy érzem, hogy a karácsony – az időjárás decemberi lehűlésével ellentétben – az emberi szívekbe eleve melegséggel érkezik. Hiszen ebben az ünnepben ott rejlik a keresztyénség lényege s éltető eleme, hogy az Isten elküldte erre a világra az ő fiát, Jézust, a szabadítót, ami az ember számára a reménység örömét, a jövőbeni, mennyei látását is jelenti. Ez járja át melegséggel az ember szívét. Hogy az emberiség kapott egy hatalmas ajándékot. S ennek következménye, hogy mind karácsonykor, mind már az adventi időszakban szeretjük megmutatni: mégiscsak van bennünk emberi melegség, mégiscsak oda tudunk figyelni egymásra, készek vagyunk másokon segíteni, megajándékozni másokat a szeretetünkkel. Aki pedig odafigyel a karácsony üzenetére, annak nem kell azt mondani, hogy ezen a három-négy napon kívül is mutasd meg, ki is vagy valójában.

Sokan azt tartják, hogy a 21. században már mindenekelőtt a tárgyi tudás a fontos, a lelki értékek jóval kevésbé relevánsak.

A világ tényleg eltolódott efelé. Sajnos, a lelkiek kezdenek elfelejtődni. Ugyanakkor – részint a környezetünket szemlélve, részint személyesen is – azt hiszem, hogy ezt az űrt hiába próbáljuk mindenfélével pótolni, Isten nélkül nem teljes az életünk.

Milyen az a világ, amelyben alapvetően felszínese az értékek?

Hovatovább elszürkülő. Mert Isten helyett az ördögi kísértő tolaakszik a tudatunkba, és értékrendünkbe törést hozva a csillogó-ragyogó, talmi „kincsek” sokaságát teríti elénk. Pál apostol mondja a Római levélben, hogy az ember elfeledve az Istent – bálványokat kezd imádni. Manapság ezek a tulajdonságok kezdenek bennünk föltörni, ezért az igazi értékek megóvása helyett úgy keresgélünk szinte vakon a mindennapok hitvány örömei között, mint holmiféle áruházi turkálóban.

Önt mehökkentti ez a lelki zsibbadtság?

Megdöbönt. De lényegében föl is vagyok rá készülve. Ugyanis a Szentírás teljesen világosan beszél arról, hogy mi lesz az utolsó időkben. Persze, én nem a maják újabban tömeghisztériát keltő kalendáriumára gondolok, hanem Pál apostol figyelmeztetésére, hogy az utolsó időkben lesznek az emberek önmagukat szeretők, pénzsóváarak, a szüleiknek engedetlenek. Napjainkban ezeket a

tulajdonságokat látjuk szaporodni. Ezek olyan jelek, amelyekre illenék odafigyelni.

Erre a többség bizonyosan azt feleli, hogy ezek tipikusan emberi vonások... Ki és miért kezdje hát az odafigyelést éppen önmagán?

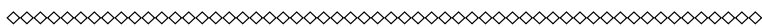
Az igehirdetésben szoktam szóba hozni: ha egy ujjal rámutatok valakire, hogy te vagy az oka mindennek – akkor három ujjam azért még önmagam felé mutat! Először tehát mindenki önmagába pillantson. Hogy milyen is ő, mit rejt a lelke, nyitott-e a szíve, nincs-e épp őbenne túlzott individualizmus, önimádat, másokkal szembeni indulat? Mert a hétköznapjainkból pontosan ezeket a sekélyes vonásokat kellene kiűzni. Ebben segítséget nyújtani, azt hiszem, a keresztyénség legnagyobb feladata. És természetesen a lelkipásztorok dolga is.

Gondolom, az önvizsgálat adventi köteleessége egyaránt vonatkozik egyénre és egyházra. Így hát ön, huszonhárom évvel a rendszerváltás után, miként látja: a hazai református egyház a '89 novemberét megelőző évtizedekben mértéken felül hagyta magát megköztetni a diktatúra hatalmától? Vagy tette, megtette, amit lehetett?

Azokban az időkben sok olyan lelkipásztorunk volt, aki bármi nehézség, esetleg meghurcoltatás ellenére is vállalta az Istentől fogadott igazság hirdetését. A különféle kikényszerített összejöveteleket, amelyeken papságunknak kötelezően részt kellett vennie, egyúttal pedig az elmélyültebb megbeszélésekre

AZ ÜZENET szerkesztősége minden kedves olvasójának a megváltás örömeiben megélt ünnepeket és áldott új esztendőt kíván!

is felhasználtuk, hiszen máskülönb
élénken odafigyeltek a találkozóinkra.
De éppígy igaz az is, hogy azokban az
időkben a mi egyházunk sem maradt
makulátlanul érintetlen.

***És azóta? A református egyház kellő
mértékben és mélységben szembenézett
már korábbi múltjával? Ebben a tekin-
tetben kis híján egy negyedszázad elég-
sége távlatnak tűnik.***

Közép-Európában talán az egyetlen or-
szág, az egyetlen egyház vagyunk, ahol
igyekeztünk valóban komolyan szem-
benézni ezzel a közelmúltból örökölt
gonddal. Ugyanakkor még jelenleg is
folynak kutatások arról, vajon mi is volt
a mozgatórugója és háttere annak, hogy
az egyházba beszűrődhetett az a poli-

tikai indulat s irány, amely megjelölte
akkori életünket. Ám hogy egyenesen
feleljek a kérdésére: e súlyos terhét az
akkori időknek megpróbáltuk egy belső
egyházügyi törvénnyel rábízni azokra a
gyülekezetekre és lekipásztorokra, akik
abban valami módon érintettek voltak.
Így adtunk teret annak, hogy egymás
felé fordulva ők tisztázzák egymással a
szóban forgó kérdéseket s történeteket;
illetve megállítsuk az érintett személyek
fölfelé törekvési szándékát, ha az ilyes-
mi esetleg megvolt bennük.

*Miklósi Péter interjújának
folytatását lapunk következő
számában olvashatják...*

forrás: Új Szó online

GYÜLEKEZETI ALKALMAK

Istentisztelet (IT):

Vasárnap 17.00 órától. (Prága 1, Klimentská 18, 3. em. gyülekezeti terem.)

Úrvacsora: A következő úrvacsorai alkalom időpontja egyelőre ismeretlen.

Vasárnapi iskola: az istentisztelet alatt, a fenti címen.

Konfirmációi felkészítés: érdeklődni a lelkésznél lehet.

Házi IT, házi úrvacsora, lelkigondozói beszélgetés: a gyülekezet lelkészével egyeztetendő.

A lelkész elérhetőségei: Éles György, cím: Třeboradická 45, Prága 8 – Kobylisy, telefon: +420-776-387179, e-mail: eles.gyorgy@gmail.com.

Énekkari próbák: kedden 18.30-tól, Nemzetiségek Háza, magyar kisebbség irodája (Vocelova 3, Prága 2).

Pilzen: A következő istentisztelet helyszíne és időpontja egyelőre ismeretlen.

Brünn: A következő istentisztelet időpontja ismeretlen. Cím: Radlická 8. („Krokodilos ház”).

Lovosice: A következő istentisztelet helyszíne és időpontja egyelőre ismeretlen.

Egyéb információ: www.reformata.cz

GYÜLEKEZETÜNK ÉLETÉBŐL

– **Megrendelhető a Kálvini Szemle és a Református Újság.** Az érdeklődők kérjük jelentkezzenek Dienes Kornéliánál vagy a lelkésznél.

A karácsonyi,
úrvacsorával egybekötött
istentiszteletre
karácsony első ünnepén,
december 25-én
kedden
kerül sor,
a szokott időpontban,
délután 17.00 órai
kezdettel.

VASÁRNAPI ISKOLA

Január 6.:

*(25.) A király, aki jászolban született
(Máté 1:18-25; Lukács 2:1-20)*

A foglalkozások teljes anyaga megtalálható a www.reformata.cz weboldal „Vasárnapi iskola” menüpont alatt.

ÜZENET – A PRÁGAI REFORMÁTUS MISSZIÓI GYÜLEKEZET HETILAPJA

Felelős szerkesztők: Hlavács Pál, Simon Sz. Krisztina, Hlavács Brocko Tünde, Dienes Kornélia.

Lapunkat ingyenesen terjesztjük, de fenntartására bármilyen segítséget örömmel elfogadunk.

E-mail (hetilap rendelések - heti egyszeri küldés elektronikus formában): uzenet@reformata.cz

Banki kapcsolat: 7190131205/4000, **Számlanév:** Dienes Kornélia (Maď. ref. sbor)

IBAN CZ704000000007190131205, BIC (=SWIFT) SOLACZPP